

Att se sig själv i andra

Denny Lorentzen

Hans Linde

Vänsterpartiets talesperson i utrikespolitiska frågor

Idéhistorikern Sven-Eric Liedman har definierat solidaritet som att se sig själv i andra. Det kan låta självklart, men visar varför solidariteten är radikal i dagens värld. Hade Sverige kunnat sälja vapen till Saudi-Arabien om vi verkligen sett oss själva i de jemeniter som dagligen drabbas av saudiska bombningar? Hade EU:s ledare passivt kunnat acceptera Israels blockad om man sett sig själv i de nästan två miljoner kvinnor, män, barn och äldre som spärrats in i Gaza? Hade Löfven kunnat göra Turkiet till EU:s gränspolis om han sett sig själv i de människor som flyr krigets helvete i Syrien, Irak och Afghanistan?

Solidariteten ger gemenskap och styrka. Men den kan också vara smärtsam. Dagligen nås vi av rapporter från krigets Syrien. Bilder på förtvivlade män och kvinnor som gräver fram sina vänner och familjemedlemmar, döda och levande, ur rasmassorna. Hur hade det känts om det var mitt kvarter som hade bombats? Hur hade jag reagerat om det var mina nära och kära som låg begravda under ruinerna? Bara tanken är som ett hårt slag i magen.

Freden i Syrien känns så enormt avlägsen, men är egentligen så nära. Ledarna i Moskva, Riyadh, Ankara och Washington har Syriens framtid i sina händer. Men uppenbarligen sätter man sina egenintressen före det syriska folkets akuta behov av ett verkligt andrum.

Ryssland kan idag besluta sig för att sluta att bomba Aleppo och andra städer. Turkiet kan ta hem sin trupper och sluta beskjuta kurdiska mål. Iran, Saudiarabien och USA kan sluta backa upp sina allierade och istället pressa dem att sätta sig vid förhandlingsbordet.

Ingen har heller tvingat Kina och Ryssland att vid fyra tillfällen lägga in sitt veto i Säkerhetsrådet mot att FN ska utreda de krigsförbrytelser som begåtts i Syrien. Och det finns inget som hindrar EU från att riva sitt avtal med Turkiet, öppna gränserna och ge de som flyr krigets helvete en fristad.

Den 9:e december krävde FN:s Generalförsamling en vapenvila i Aleppo och att man skulle släppa in humanitär hjälp. 13 länder röstade nej. Jag undrar om utrikesministrarna i dessa länder ser sig själva i mormodern som gråter över sina dödade barnbarn i Aleppo?

"Freden i Syrien känns så enormt avlägsen, men är egentligen så nära."

Syriens befolkning väntar samtidigt inte på att de ska bli räddade av oss. De kämpar varje dag för sin överlevnad och sin framtid. I maj träffade jag Lama Mouakea från organisationen Syrian Family Planning Association, SFPA. Hon har i decennier arbetat för att syriska kvinnor ska ha tillgång till preventivmedel, sexualupplysning och säkra förlossningar. Lama berättade hur mödradödligheten snabbt ökade när kriget bröt ut. Hälften av Syriens sjukhus har skadats i striderna och många kvinnor vågar inte ta sig till barnmorskan eller vårdcentralen.

Men mitt i våldet har SFPA valt att starta 74 nya mobila kliniker som runt om i Syrien ser till att kvinnor och flickor får tillgång till preventivmedel och mödravård.

Lama är långt ifrån ensam. Runt om i Syrien fortsätter kvinnor och män att kämpa för sina familjer och för sitt samhälle. Bland ruinerna lever fortfarande drömmarna om fred, demokrati och ett annat Syrien. Men de behöver allierade och medmänniskor som fortsätter att se sig själv i de syrier som lider under krigets helvete.

Skam

Jag har skrattat och gråtit med Vilde, Isak, Sana och de andra i den norska serien, men framför allt känt mig lite mer hoppfull om framtiden.

Trump

Republikanerna vill dra in stödet till Planned Parenthood, slå sönder mödravård och abortvården för miljoner amerikanska kvinnor.